

A REFORMÁTUS ISTENTISZTELET RENDJE, LITURGIÁJA

A református istentisztelet formája magában hordozza református hitünk szemléletét. Liturgiánkban semmi nem véletlenszerű, hiszen őseink gondosan ügyeltek arra, hogy minden úgy történjen, amint azt a Bibliából megértették. Az évszázados forma erős várfalként fogja körül az örök tartalmat, Isten evangéliumát.

A vasárnapi együttlétünknek Isten áll a középpontjában. Miatta, érte, az Ő tiszteletére gyülekezünk össze. Nem kényszerből (hacsak nem belső kényszerről beszélünk), hanem úgy, amint a gyermek megy oda szerető szüleihez. Isten a világ teremtője és ura csakúgy, mint a mi életünknek is. Ezt pedig kifejezzük öltözékünkkel, csendes viselkedésünkkel (pl. a férfiak a templomba lépve leveszik sapkájukat, kalapjukat; nem illik rágógumizni, harsányan beszélgetni, nevetni; mobiltelefonunkat erre az időre kikapcsoljuk, stb.). Leginkább mégis azzal fejezzük ki Isten iránti vágyódásunkat, hogy istentiszteletünk leghangsúlyosabb része az igehirdetés, Isten hozzánk szóló, személyes üzenetének a meghallgatása. Természetesen a liturgia minden eleme Isten tiszteletére történik, s azzal együtt a jelenlévők lelki épülését is erősíti.

Az istentisztelet adott pontjain felállunk, ezzel is tiszteletet, különös odafigyelést fejezünk ki. Először akkor állunk fel közösen, amikor a lelkipásztor belép az istentiszteleti térbe. Ilyenkor nem elsősorban a lelkész személyét tiszteljük meg a felállással, hanem azt, hogy ő az Isten üzenetének hirdetőjeként, Isten követeként lép be. Palástot azért visel, hogy elfedje önmagát, hiszen most nem a maga nevében lépett közénk.

Az istentisztelet fontos része a közös éneklés, amely énekszóban elmondott közös imádság s, amely segít lélekben felemelni szívünket Istenhez. Arra biztatunk mindenkit, hogy zenei tehetségétől függetlenül bátran kapcsolódjon be a közös éneklésbe. Ha valaki nem hozott Énekeskönyvet, az a bejáratnál talál.

A hívő ember, mielőtt a templomba érkező leülne, egy kis időre meghajtott fejjel megáll, s ugyanezt teszi távozás előtt is. Ilyenkor néhány pillanatra megállunk, és egy rövid imádságot mondunk magunkban. Belépéskor hálásak vagyunk, hogy Isten házába, a gyülekezet közösségébe érkezhettünk. Imádkozunk, hogy szólítson meg bennünket az igehirdetés, segítsen abban, hogy mindent félre téve teljes szívvel lehessünk jelen az alkalmon. Távozáskor hálát adunk a Tőle

kapott üzenetért, és kérjük Öt, hogy segítsen meg abban, hogy a hétköznapi élet során az igének ne csak hallgatói, hanem megtartói is lehessünk.

Sokan nem tudják, hogy az istentisztelet szerves része az adakozás is. Ez ui. az anyagi bázisa annak, hogy a gyülekezet működőképes legyen, és ennek megteremtése a mi feladatunk. Ez nem kéregetés vagy koldulás, hanem a hívő ember szívből jövő kötelessége. Azaz nem az egyház kéri, hanem a hívő adja, - méghozzá hálából, önként, örömmel, Isten országának céljaira. Itt dől el igazán, mennyire fontos nekem a hitem, a vallásom, a gyülekezetem, s persze maga Isten. Egy közösségnek, gyülekezetnek sok kiadása van, melyek bevételek nélkül nem finanszírozhatók. Egy gyülekezet anyagi helyzete pedig mindig jól példázza az adott gyülekezet hitét is. (A perselyadományokat az istentisztelet végén a presbiterek azonnal megszámlolják és könyvelik.)

Fontos tudni azt is, hogy az istentiszteleteken nem tapsolunk, hiszen az ott történő események nem a mi szórakoztatásunkra, vagy elismerésünkre történnek, hanem Isten dicsőségére és tiszteletére, és a neki való hálaadásunk következményeként. (A lelkészt sem tapsoljuk meg, bármilyen nagyszerű igehirdetést tartott is.) Az istentiszteleten ún. *betétként* elhangzó zeneművek, szavalatok, felolvasások, gyermekműsorok, stb., tehát nem produkciók, hanem Istennek szóló, Neki felajánlott szolgálatok, melyek emberi tetszésnyilvánítást nem igényelnek.

Természetesen teljesen más megítélés alá esnek a templomi koncertek vagy más művészi értékkel bíró előadások, ahol a templom épülete pusztán a - meghitt, méltó és esetenként akár szakrális - helyszíne egy-egy alkalomnak. Ezek az alkalmak azonban nem - klasszikus értelemben vett - istentiszteletek, így ezekben az esetekben a kulturált tapsnak nincs akadálya.

Az istentisztelet rendje:

- Apostoli köszöntés (a lelkipásztor az ige szavaival köszönti a gyülekezetet) – állva fogadjuk
- Kezdő ének (állva)
- (Gyermekek szolgálata)
- Fő ének (ülve)
- Lekció (szent lecke): felolvasás a Bibliából – ha hosszabb szakasz, ülve hallgatjuk
- Imádság – állva
- Igehirdetésre készítők ének (ülve)
- Textus (az igehirdetés alapigéjének felolvasása) – állva figyeljük
- Igehirdetés (ülve hallgatjuk)
- Ráfelelő ének (ezzel reagál a gyülekezet közössége a hallott igehirdetésre) – állva
- Csendes perc – a helyünkön ülve magunkban imádsággal felelünk a hallott igére
- Imádság (a lelkipásztor imádkozik mindnyájunk nevében) – ülve
- Mi Atyánk ... - állva, hangosan imádkozunk közösen
- Hirdetések (ülve hallgatjuk) – a gyülekezeti élet eseményeiről való tájékoztatás, különböző közérdekű információk átadása
- Záró ének (ülve)
- Áldás – állva fogadjuk
- Kivonuló ének – amíg a lelkipásztor kiér az ajtóhoz, ahol módunk lesz szót váltani és kezet fogni vele, ill. a presbiterekkel.
- Adakozás.

Szeretettel várjuk minden alkalmunkra!

A Lelkeszi Hivatal elérhetőségei:

Cím: 6600 SZENTES, Kiss Bálint utca 2.

Telefon: +36-30-66 82 773

E-mail: szentes-nagytemplom@reformatus.hu

Web: www.szentesnagytemplom.hu